

ÚŘAD PRO OCHRANU OSOBNÍCH ÚDAJŮ

Pplk. Sochora 27, 170 00 Praha 7
tel.: 234 665 111, fax: 234 665 444
posta@uouu.cz, www.uouu.cz

Čj. UOOU-01071/21-30

ROZHODNUTÍ

Předseda Úřadu pro ochranu osobních údajů jako odvolací orgán příslušný podle § 152 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, rozhodl podle ustanovení § 152 odst. 6 písm. b) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, takto:

Rozklad obviněné, společnosti XXXXXX, se sídlem XXXXXX, IČO: XXXXXX, proti rozhodnutí Úřadu pro ochranu osobních údajů čj. UOOU-01071/21-23 ze dne 2. srpna 2021, **se zamítá a napadené rozhodnutí se potvrzuje.**

Odůvodnění

I. Vymezení věci

[1] Řízení ve věci podezření ze spáchání přestupků podle § 11 odst. 1 písm. a) bod 1, 2 a 3 zákona č. 480/2004 Sb., o některých službách informační společnosti a o změně některých zákonů, v souvislosti se zasíláním obchodních sdělení, bylo zahájeno oznámením Úřadu pro ochranu osobních údajů (dále jen „Úřad“), které bylo obviněné, společnosti XXXXXXXX, se sídlem XXXXXXXX, IČO: XXXXXXXX (dále jen „obviněná“), doručeno dne 26. března 2021. Podkladem pro zahájení řízení byl protokol o kontrole čj. UOOU-01100/20-86 ze dne 12. února 2021 (dále jen „protokol o kontrole“) pořízený podle zákona č. 255/2012 Sb., o kontrole (kontrolní řád), v rámci kontroly provedené u obviněné (dříve pod obchodní firmou XXXXXX), ve dnech 3. srpna 2020 až 2. března 2021 a podnět uživatele e-mailové adresy XXXXXX zaslaný Úřadu dne 17. února 2021 (tedy již po vyhotovení protokolu o kontrole). Proti protokolu o kontrole obviněná nepodala námitky.

[2] Na základě následujícího řízení pak správní orgán prvního stupně dospěl k závěru, že obviněná porušila povinnost stanovenou v § 7 odst. 2 a § 7 odst. 4 písm. b) zákona č. 480/2004 Sb., jelikož opakovaně šířila nevyžádaná obchodní sdělení (55 obchodních sdělení na 33 elektronických kontaktů), tedy využila podrobností elektronických kontaktů za účelem šíření obchodních sdělení elektronickými prostředky, aniž by k tomu uživatelé elektronických adres dali předchozí souhlas, přičemž v zaslaných obchodních sdělení nebyla uvedena totožnost odesílatele, jehož jménem se komunikace uskutečňuje. Dále správní orgán prvního stupně dospěl k závěru, že obviněná porušila povinnost stanovenou v § 7 odst. 4 písm. a) zákona č. 480/2004 Sb., jelikož 46 zaslaných zpráv nebylo zřetelně a jasně označeno jako obchodních sdělení. Uvedeným jednáním se obviněná dopustila přestupků podle § 11 odst. 1

písm. a) bod 1, 2 a 3 zákona č. 480/2004 Sb., za což jí byla rozhodnutím čj. UOOU-01071/21-23 ze dne 2. srpna 2021 (dále jen „napadené rozhodnutí“) uložena pokuta ve výši 300 000 Kč.

[3] Proti rozhodnutí obviněná podala prostřednictvím svého právního zástupce dne 12. srpna 2021 blanketní rozklad s tím, že jej do 15 dnů odůvodní. Rozklad obviněná odůvodnila až 8. září 2021 a to na výzvu správního orgánu prvního stupně ze dne 2. září 2021.

II. Obsah rozkladu

[4] V rozkladu obviněná uvedla, že napadené rozhodnutí považuje za nepřezkoumatelné a správní orgán prvního stupně se nedostatečně vypořádal s jejími tvrzeními a námitkami, které uvedla v rámci svého vyjádření ze dne 4. června a 2. srpna 2021. Obviněná odmítá, že by se dopustila všech přestupků ve vztahu ke všem skutkům (e-shopům) a všem obchodním sdělením, přičemž správní orgán prvního stupně nezdůvodnil, proč nevzal v potaz tvrzení obviněné, a naopak dal přednost tvrzením třetích osob, která jsou v neprospěch obviněné. Dále obviněná uvedla, že není provozovatelem všech jednotlivých e-shopů, ale pouze vlastníkem příslušných domén, jejichž součástí je i hosting, přičemž správní orgán prvního stupně spojuje zajištění hostingu se samotnou obchodní činností a provozem e-shopu. Správní orgán po obviněné fakticky požaduje, aby se vyvinila a doložila, že nebyla provozovatelem webových stránek, jelikož o této skutečnosti má sám důvodné pochybnosti. Podle obviněné je to ale správní orgán, kdo má zjišťovat skutkové okolnosti nestranně a to tak, aby byl zjištěn skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Obviněná nadále rozporuje, že by byla provozovatelem webů XXXXXX, XXXXXX, XXXXXX a domény XXXXX. V případě webů XXXXXX a XXXXXXXX obviněná uvedla, že nebyla rozesílatelem obchodních sdělení.

[5] Dále má obviněná za to, že stanovená pokuta je nepřiměřená okolnostem spáchání přestupku, jelikož obchodní sdělení byla zaslána jednotkám adresátů (55 sdělení). Obviněná dále sdělila, že se správní orgán prvního stupně nevypořádal s opatřeními k nápravě a dalšími polehčujícími okolnostmi, které obviněná uvedla (částečné uznání viny, ukončení činnosti ve vztahu k některým e-shopům apod.). Správní orgán tak při stanovení výše pokuty nedostatečně zhodnotil povahu a závažnost přestupku podle § 38 zákona č. 250/2016 Sb. Závěrem obviněná uvedla, že z informací dostupných na webových stránkách Úřadu je zřejmé, že uložená pokuta je nepřiměřeně vysoká a neodpovídá ani předchozí rozhodovací praxi Úřadu.

[6] Obviněná proto navrhl napadené rozhodnutí zrušit a věc vrátit k novému projednání, případně napadené rozhodnutí změnit tak, že bude uložena pokuta snížena.

III. Rozhodné právo

[7] Ustanovení § 2 písm. f) zákona č. 480/2004 Sb. zní: „*Pro účely tohoto zákona se rozumí: ... f) obchodním sdělením všechny formy sdělení, včetně reklamy a vybízení k návštěvě internetových stránek, určeného k přímé či nepřímé podpoře zboží či služeb nebo image podniku osoby, která je podnikatelem nebo vykonává regulovanou činnost.*“.

[8] Ustanovení § 7 odst. 2 zákona č. 480/2004 Sb. zní: „*Podrobnosti elektronického kontaktu lze za účelem šíření obchodních sdělení elektronickými prostředky využít pouze ve vztahu k uživatelům, kteří k tomu dali předchozí souhlas.*“.

[9] Ustanovení § 7 odst. 4 písm. a) zákona č. 480/2004 Sb. zní: „Zaslání elektronické pošty za účelem šíření obchodního sdělení je zakázáno, pokud tato není zřetelně a jasně označena jako obchodní sdělení.“.

[10] Ustanovení § 7 odst. 4 písm. b) zákona č. 480/2004 Sb. zní: „Zaslání elektronické pošty za účelem šíření obchodního sdělení je zakázáno, pokud skrývá nebo utajuje totožnost odesílatele, jehož jménem se komunikace uskutečňuje.“.

[11] Ustanovení § 11 odst. 1 písm. a) bod 1, 2 a 3 zákona č. 480/2004 Sb. zní: „Právníká osoba se dopustí přestupku tím, že hromadně nebo opakovaně šíří elektronickými prostředky obchodní sdělení 1. bez souhlasu adresáta, 2. neoznačené jasně a zřetelně jako obchodní sdělení, 3. skrývajících nebo utajujících totožnost odesílatele, jehož jménem se komunikace uskutečnila.“.

[12] Ustanovení § 11 odst. 2 písm. b) zákona č. 480/2004 Sb. zní: „Za přestupek lze uložit pokutu do 10 000 000 Kč, jde-li o přestupek podle odstavce 1 písm. a).“.

IV. Posouzení orgánem druhého stupně

[13] Odvolací orgán na základě podaného rozkladu přezkoumal napadené rozhodnutí v celém rozsahu, včetně procesu, který předcházel jeho vydání a nejprve se zabýval argumentací obviněné.

[14] Obviněná ve svém vyjádření ze dne 4. června 2021 v případě domén XXXXXX, XXXXX, XXXXXX a XXXXXXXX uznala svá pochybení při rozesílání obchodních sdělení a uvedené domény zrušila. Dále obviněná uznala, že obchodní sdělení zaslaná ve prospěch domén XXXXX, XXXXXX a XXXXXXXX byla zasílána i z e-mailových adres XXXXXX a XXXXXXXX, které jsou v jejím vlastnictví, přičemž již není schopna prokázat, že adresáti těchto obchodních sdělení byli jejími zákazníky, ač je to velmi pravděpodobné. Výše uvedené obviněná v podaném rozkladu nerozporuje (kromě domény XXXXXX – k tomu viz níže).

[15] V rozkladu obviněná uvádí, že není provozovatelem webů XXXXXXXX, XXXXXX, XXXXX a domény XXXXXXXX. V průběhu kontroly byla obviněná dopisem čj. UOOU-01100/20-54 ze dne 28. května 2020 požádána o podání vysvětlení ohledně zasílání obchodních sdělení obsahujících odkazy na webové stránky XXXXXXXX, XXXXXXXX, XXXXX, XXXXX, XXXXXXX, XXXXXXX, XXXXXXX, XXXXXXX a XXXXXX. Na tuto žádost obviněná odpověděla dne 15. června 2020, přičemž uvedla, že všechny e-shopy (kromě XXXXX) provozuje společnost XXXXXX (tj. obviněná). Ve svém vyjádření ze dne 4. června 2021 obviněná sdělila, že nepopírá, že je vlastníkem a provozovatelem domén XXXXX, XXXXX a XXXXXXXX. Dále obviněná sdělila, že „Ve prospěch těchto domén byla obchodní sdělení zasílána kromě jiného z adres /.../. Tato obchodní sdělení byla zasílána ve prospěch domén a internetových obchodů, jež jsou ve vlastnictví obviněné, nicméně obviněná sama předmětná obchodní sdělení nerozesílala.“.

[16] Z protokolu o kontrole vyplývá, že domény XXXXXXX, XXXXXXX a XXXXXXX byly v době kontroly registrovány na obviněnou a webové stránky byly podle obchodních podmínek (vytištěných dne 9. dubna 2020, 14. července 2020 a 10. září 2020) rovněž provozovány obviněnou.

[17] V případě domény XXXXXXX z protokolu o kontrole vyplývá, že v době kontroly byla registrována na společnost XXXXXXX a webové stránky byly podle obchodních podmínek vytištěných dne 16. dubna 2020 provozovány společností XXXXXXX. V dokumentu „ochrana

osobních údajů“ však byla jako odpovědná osoba uvedena obviněná. V obchodních podmínkách vytištěných dne 14. července 2020 již byla jako provozovatel webových stránek uvedena obviněná. Společnost XXXXXX ve svém sdělení ze dne 28. května 2020 uvedla, že e-shop byl v minulosti prodán, neví, kdo jej nyní provozuje a ani doména není v jejím vlastnictví. Společnost XXXXXX v průběhu kontroly zaslala čestné prohlášení ze dne 23. června 2020, ve kterém sdělila, že internetový obchod XXXXXXXX nikdy neprovozovala, přičemž skutečným provozovatelem je obviněná, kterou byla ujištěna, že z její strany došlo k chybnému označení provozovatele internetového obchodu. Uvedené vyjádření se týkalo i internetového obchodu XXXXXX a XXXXXXXX, v jejichž obchodních podmínkách vytištěných dne 10. března 2020 byla společnost XXXXXX rovněž označena jako jejich provozovatel, přičemž v případě těchto dvou internetových obchodů se obviněná k jejich provozování přihlásila. Z tohoto důvodu, a rovněž proto, že dne 14. července 2020 bylo kontrolou zjištěno, že v obchodních podmínkách byla jako provozovatel e-shopu na XXXXXX uvedena obviněná, tedy zjevně došlo k opravě chybného označení provozovatele, se odvolací orgán přiklonil k tvrzení společnosti XXXXXX.

[18] Z výše uvedeného vyplývá, že provozovatelem internetových stránek XXXXXX, XXXXXX, XXXXX a XXXXXX je obviněná. Skutečnost, že některé domény byly dle nedoloženého tvrzení obviněné ze dne 21. července 2021 převedeny na základě blíže nespecifikované ústní smlouvy na jiné společnosti (XXXXXX, XXXXXXXX, XXXXXX), nemá na posouzení spáchaných přestupků vliv, neboť skutkový stav je třeba posuzovat podle stavu v době spáchání skutku. Převedení domén na jiné společnosti nezbavuje obviněnou odpovědnosti za jednání, kterého se sama dopustila jakožto provozovatel internetových obchodů.

[19] V případě domén XXXXXX, XXXXXXXX a XXXXXX obviněná ve svém vyjádření ze dne 4. června 2021 uvedla, že internetové obchody umístěné na těchto doménách jsou v jejím vlastnictví, avšak obchodní sdělení sama nerozesílala. Veškerá obchodní sdělení odesílali její obchodní partneři (affiliate marketing), se kterými má uzavřenou smlouvu. K tomuto vyjádření obviněná předložila „smlouvu o využívání služeb Affiliate sítě XXXXXXXX“ pro web XXXXXX, XXXXXX a XXXXX, kde jednou smluvní stranou je obviněná a druhou společnost XXXXX. Tato smlouva však neobsahuje datum ani podpisy smluvních stran. Společnost XXXXXX v přípise ze dne 16. června 2021 uvedla, že affiliate program obviněné není a nikdy dříve nebyl aktivní, tudíž v něm žádní partneři nejsou zapojeni. Spolupráce je zatím pouze ve fázi příprav a ke spuštění programu zatím nedošlo. Obviněná zapojení do affiliate programu nikterak neprokázala, pouze předložila nepodepsanou smlouvu, což svědčí tvrzení společnosti XXXXX o tom, že je spuštění programu ve fázi příprav. Dále obviněná ve vyjádření ze dne 21. července 2021 předložila nedatovaný výtisk webové stránky XXXXXX, který má dokazovat, že obviněná u této společnosti žádné kampaně nezadává. Tímto však rovněž nebylo vyvráceno tvrzení společnosti XXXXX, že program nebyl vůbec spuštěn.

[20] Odvolací orgán tak shodně se správním orgánem prvního stupně dospěl k závěru, že obviněná je rovněž provozovatelem e-shopů umístěných na webových stránkách XXXXXX, XXXXXX, XXXXXXXX, XXXXXX, XXXXXXXX a XXXXXXXX (nikoli pouze vlastníkem domén) a obchodní sdělení tak byla zaslána v její prospěch.

[21] V případě domény XXXXXXXX z protokolu o kontrole vyplývá, že v době kontroly byla registrována na XXXXXX a webové stránky byly přesměrovány na XXXXXXXX, které provozovala obviněná. V průběhu kontroly obviněná uvedla, že e-shop na XXXXXX neprovozuje, ale e-shop na XXXXXX ano, z čehož vyplývá, že obchodní sdělení bylo zasláno v její prospěch.

[22] Jak uvedl již správní orgán prvního stupně, za osobu, jež šíří obchodní sdělení elektronickými prostředky, nelze považovat pouze jejich přímého odesílatele, nýbrž též osobu, která jejich odeslání iniciovala, dala k němu příkaz či z něj také profitovala. Jelikož cílem zákonodárce byla především ochrana adresátů obchodních sdělení před obtěžujícími marketingovými akcemi (viz kupř. rec. 40 směrnice EU 2002/58/ES, body 43. a 45. rozsudku Městského soudu v Praze čj. 14 A 242/2018 ze dne 7. dubna 2020 anebo informace zveřejněná na internetových stránkách Úřadu <https://www.uoou.cz/za-sireni-obchodnich-sdeleni-je-odpovedny-nejen-rozesilatel-ale-i-objednatel/d-23490>), musí výklad dotčených právních norem odpovídat tomuto záměru. Opačný výklad, tedy že za šíření nese odpovědnost pouze faktický odesílatel, by učinil předmětné právní normy ve své podstatě neaplikovatelnými, neboť v současném digitálním světě by se skutečný šířitel obchodního sdělení mohl velmi snadno zbavit své odpovědnosti tím, že by odesláním obchodních sdělení pověřil jinou osobu, typicky tu, která by se nacházela mimo dosah českých orgánů veřejné moci, případně se bude verbálně od takového šíření distancovat. Za šířitele obchodních sdělení se pak považuje především ten, jehož výrobky či služby jsou propagovány. Zákonodárce přitom předpokládá, že šířitel může šířit obchodní sdělení nejen vlastními silami, ale i prostřednictvím jiného subjektu, případně i prostřednictvím fyzické osoby. Na základě ustanovení § 7 odst. 4 písm. b) zákona č. 480/2004 Sb. je totiž nutno výkladem a contrario dospět k závěru, že každé obchodní sdělení musí obsahovat informaci o odesílateli, jehož jménem se komunikace uskutečňuje, resp. v jehož prospěch je obchodní sdělení šířeno. Skutečnost, že smyslem směrnice Evropského parlamentu a Rady 2002/58/ES, o zpracování osobních údajů a ochraně soukromí v odvětví elektronických komunikací, a tedy i zákona č. 480/2004 Sb., je chránit adresáty i před subjekty, v jejichž prospěch je obchodní sdělení šířeno, vychází z čl. 13 odst. 4 uvedené směrnice, což koresponduje s ustanovením § 7 odst. 4 písm. b) zákona č. 480/2004 Sb. Obdobné pak vyplývá též z čl. 6 písm. b) směrnice Evropského parlamentu a Rady 2000/31/ES (směrnice o elektronickém obchodu). Skutečnost, že byly propagovány výrobky či služby obviněné, je jednoznačně patrná z obsahu samotných obchodních sdělení, která odkazovala na webové stránky provozované obviněnou.

[23] Za šíření obchodních sdělení je tak odpovědný jak samotný faktický odesílatel obchodních sdělení (který nebyl v některých posuzovaných případech s jistotou určen), tak ovšem také subjekt, v jehož prospěch byla obchodní sdělení zasílána, resp. šířena. Ve vztahu k právnické osobě proto není třeba zkoumat zavinění vzniklého protiprávního stavu a není možné se této odpovědnosti zprostit prostým přenesením na jinou osobu prostředky soukromého práva. Právě z tohoto důvodu a z důvodu naplnění vůle zákonodárce, tj. chránit soukromí v co nejširší možné míře, je třeba za šířitele obchodních sdělení považovat také ty osoby, které k faktickému odeslání udělily pokyn, příkaz, uzavřely smlouvu či jiným způsobem faktické odeslání obchodních sdělení iniciovaly. Proto je třeba, aby si šířitelé obchodních sdělení, ať už jde o zadavatele (objednatele) či faktické rozesílatele, vždy dostatečně prověřili, zda adresáti obchodních sdělení udělili souhlas pro taková zasílání, resp. v obecnosti, zda rozesílka probíhá zákonným způsobem. Společnosti, v jejichž prospěch byla obchodní sdělení odesílána, se tak nezbavují své odpovědnosti, naopak tyto musí být i přesto schopny doložit souhlasy adresátů obchodních sdělení, nebo musí být schopny zajistit tyto souhlasy prostřednictvím společnosti, která obchodní sdělení odeslala.

[24] K výroku I. napadeného rozhodnutí odvolací orgán konstatuje, že má za dostatečně prokázané, že obviněná opakovaně šířila obchodní sdělení (ať už jako faktický rozesílatel, nebo byla sdělení šířena v její prospěch), aniž by disponovala souhlasy adresátů těchto sdělení,

příčemž někteří adresáti zasílání obchodních sdělení již dříve odmítli (jak vyplývá z protokolu o kontrole). Výrok II. a III. obviněná ve svém rozkladu nenapadá, nicméně i zde má odvolací orgán za to, že správní orgán správně posoudil, že v zaslaných obchodních sděleních nebyla uvedena totožnost odesílatele, v jehož prospěch se komunikace uskutečňuje a většina obchodních sdělení nebyla zřetelně jako obchodní sdělení označena.

[25] Odvolací orgán má za to, že se správní orgán prvního stupně vypořádal se všemi argumenty obviněné, které uvedla v průběhu správního řízení v rámci vyjádření ze dne 4. června a 21. července 2021 (obviněná v rozkladu uvádí vyjádření ze dne 2. srpna 2021, což je den, kdy bylo vydáno napadené rozhodnutí, přičemž žádné vyjádření obviněné z tohoto data Úřad neobdržel a zřejmě se tak jedná o chybu v psaní). Přestože v odůvodnění napadeného rozhodnutí není výslovně uvedeno, z jakého důvodu správní orgán prvního stupně upřednostnil vyjádření jiných subjektů před vyjádřeními obviněné, odvolací orgán konstatuje, že z napadeného rozhodnutí je dostatečně seznatelné, jakými úvahami se správní orgán řídil, přičemž odvolací orgán jeho závěry plně sdílí.

[26] Ve vztahu k nepřiměřenosti a nedostatečnému odůvodnění uložené sankce odvolací orgán uvádí, že počet zaslaných obchodních sdělení (55), resp. počet adresátů těchto sdělení (32) neposuzoval správní orgán ani jako přitěžující ani jako polehčující okolnost. Jako okolnost zvyšující závažnost přestupku správní orgán prvního stupně vyhodnotil dobu, po kterou byla předmětná obchodní sdělení zasílána (od 26. února 2020 do 16. února 2021), způsob spáchání přestupku (zasílání sdělení opakovaně týměž adresátům a po předchozím odmítnutí těchto sdělení) a dále to, že obviněná svým jednáním spáchala více přestupků. Jako k okolnosti snižující závažnost skutku správní orgán prvního stupně přihlédl k tomu, že se obviněná dle svého vyjádření snaží, aby k obdobným pochybením nedocházelo a za tím účelem provádí např. audit zpracování osobních údajů, upravila znění obchodních sdělení, aby odpovídalo požadavkům a podmínkám stanoveným v § 7 odst. 4 zákona č. 480/2004 Sb., dále zrušila některé domény, v jejichž prospěch byla nevyžádaná obchodní sdělení šířena (XXXXXX, XXXXXX, XXXXXX a XXXXX), a dále vyřadila uživatele, kterým sama obchodní sdělení odeslala, z dalších rozesílek. Správní orgán prvního stupně tak při stanovení výše sankce zohlednil, že obviněná učinila opatření k nápravě a ukončila svoji činnost ve vztahu k některým e-shopům.

[27] Ohledně výše sankce obviněná s odkazem na webové stránky Úřadu (kontrolní činnost v oblasti obchodních sdělení v roce 2019) uvádí, že Úřad za skutkově podobné případy porušení zákona č. 480/2004 Sb. uložil nižší pokuty. K tomu je třeba uvést, že Úřad na svých webových stránkách pouze stručně popisuje provedené kontroly, přičemž bez znalosti okolností konkrétního případu nelze jednotlivé uložené sankce srovnávat. Navíc v době uveřejnění zmíněných informací ještě nebyla v některých případech správní řízení provedena. Obviněná dále odkázala na informaci na webových stránkách Úřadu, že v souvislosti s nevyžádanými sděleními rozeslanými prostřednictvím dočasně bezplatných poštovních datových zpráv v roce 2020 Úřad uložil pokuty v souhrnné výši 3 miliony Kč celkem 11 subjektům, přičemž obviněná poukázala na to, že průměrná výše pokuty byla nižší než jí uložená sankce. K tomu odvolací orgán uvádí, že ani v tomto případě nelze uložené pokuty srovnávat, jelikož v posuzovaných případech bylo konstatováno porušení nařízení (EU) 2016/679 a nikoli zákona č. 480/2004 Sb., nadto jednotlivé společnosti zaslaly zprávy jednotkám adresátů.

[28] K výši uložené pokuty odvolací orgán dále připomíná, že tato mohla být v souladu s § 11 odst. 2 písm. b) zákona č. 480/2004 Sb. vyměřena až do výše 10 000 000 Kč. Reálně tedy

byla uložena při samé spodní hranici možné sazby a odvolací orgán se plně ztotožnil se zdůvodněním této výměry obsaženým v napadeném rozhodnutí.

[29] Argumentaci obviněné tedy odvolací orgán odmítl a po celkovém přezkoumání neshledal v postupu správního orgánu prvního stupně žádná pochybení způsobující nezákonnost rozhodnutí.

[30] Ze všech výše uvedených důvodů proto odvolací orgán rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku tohoto rozhodnutí.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí podle ustanovení § 152 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, nelze podat rozklad.

Praha 15. prosince 2021

Mgr. Jiří Kaucký
předseda
(podepsáno elektronicky)